

Sygn. akt VII U16/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 kwietnia 2016 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Danuta Dadej-Więsyk

p.o. protokolanta sądowego Wioleta Skobel

po rozpoznaniu w dniu 18 kwietnia 2016 roku w Lublinie

sprawy K. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania K. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

z dnia 9 grudnia 2015 roku znak (...)

zmienia zaskarżoną decyzję i ustala K. K. prawo do emerytury począwszy od dnia (...)

Syg. akt **VII U 16/16**

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 9 grudnia 2015 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił K. K. przyznania prawa do emerytury, gdyż wnioskodawca nie udokumentował 15-letniego stażu pracy w warunkach szczególnych ani 25-letniego okresu składkowego i nieskładkowego.

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł K. K. domagając się jej zmiany i przyznania prawa do emerytury. Wskazał, że pracował również w warunkach szczególnych w T. P. w okresie od dnia 20 października 1975 roku do dnia 28 lutego 1978 roku jako spawacz.

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniósł o oddalenie odwołania podtrzymując argumentację zawartą w zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

K. K. urodzony (...) w dniu (...) roku złożył wniosek o emeryturę. Nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego. Przed organem rentowym udowodnił 25 lat okresów składkowych, nieskładkowych i uzupełniających w tym 13 lat 7 miesięcy i 20 dni stażu pracy w warunkach szczególnych (okoliczności bezsporne).

Do okoliczności spornych w niniejszym postępowaniu należały warunki pracy wnioskodawcy w T. P. od 20 października 1975 r. do 28 lutego 1978 r.

K. K. w Przedsiębiorstwie (...) L. O/P. z dniem 20 października 1975 r. na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony w pełnym wymiarze czasu pracy pracował na stanowisku spawacza. Na tym stanowisku pracował i wykonywał powierzone obowiązki spawacza do dnia 28 lutego 1978 r. (a.o. – k. 14).

Ubezpieczony uzyskał uprawnienia spawalnicze z dniem 30 stycznia 1974r. W toku zatrudnienia w T. odbywał kolejne kursy spawania elektrycznego i gazowego – (zaświadczenie – k. 14 a.o. okazane na rozprawie książeczka spawacza wydana z dniem 1.02.1974 r.).

T. L. Oddział w P. znajdował się na terenach Zakładów (...). Zajmował się transportem przy użyciu samochodów ciężarowych, sprzętu budowlanego typu dźwigi, wywrotki. Skarżący pracował w warsztacie spawalniczym wydzielonym z hali warsztatu mechanicznego. W warsztacie pracowało 5-ciu spawaczy na dwie zmiany, trzy osoby rano i dwie po południu.

Do spawaczy należał remont poprzez spawanie podzespołów w samochodach ciężarowych. Wnioskodawca spawał ramy samochodowe, przy wywrotkach tzw. kipry, zbiorniki paliwowe przy samochodach ciężarowych. Spawał elektrycznie i gazowo. Zbiorniki paliwowe były spawane acetylenem, opary były trujące. Praca odbywała się w specjalnych maskach. Przed spawaniem niejednokrotnie istniała konieczność oczyszczenia elementu. Oczyszczenie odbywało się ręcznie przy użyciu tarcz szlifierskich na szlifierce. Spawanie zajmowało wnioskodawcy 6-7 godzin dziennie przy 8 godzinnym dniu pracy, oprócz tego wnioskodawca wykonywał również czynności wycinania przy pomocy palnika gazowego. W warsztacie były ciężkie warunki, nie było wentylacji, wyciągów. Panowało zanieczyszczenie, spawacze byli narażeni na wdychanie oparów w tym z mosiądzu. Zakład płacił okresowo dodatek za szkodliwe warunki pracy, zapewniał odpowiednią odzież ochronną, 1 litr mleka dziennie.

Wnioskodawca w związku z warunkami pracy ma stwierdzoną chorobę zawodową dot. schorzeń skóry (zeznania wnioskodawcy – k. 17-19).

Powyższy stan faktyczny ustalony został na podstawie powołanych dowodów. Akta osobowe wnioskodawcy z przedsiębiorstwa (...) zostały wystawione przez pracodawcę i były autentyczne. Zawierały pieczęcie i podpisy osób uprawnionych do działania w imieniu pracodawcy. Były prawidłowo przechowywane. Nie były kwestionowane przez strony.

Sąd uznał również za wiarygodne zeznania wnioskodawcy. Były one szczegółowe, logiczne, poparte dokumentacją w postaci akt osobowych, znajdujących się tam zaświadczeń dot. pracy spawacza angaży.

W ocenie Sądu Okręgowego zgromadzony materiał dowodowy pozwala na przyjęcie, że wnioskodawca wykonywał pracę w warunkach szczególnych stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w okresach, kiedy pracował jako spawacz. Pracę spawacza wnioskodawca wykonywał w okresach: od 20 października 1975 roku do dnia 28 lutego 1978 roku (2 lata, 4 miesiące i 8 dni) wskazaną w wykazie A, dziale XIV poz. 12 - Prace przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym, atomowowodorowym, załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

Zgodnie z art. 184 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2015 roku, poz. 748 ze zm.), mężczyznom urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 65 lat - dla mężczyzn oraz okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27. Emerytura taka przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa. Od 1 stycznia 2013 roku nie jest wymagane rozwiązanie stosunku pracy przez ubezpieczonego będącego pracownikiem.

Według art. 32. ust. 2 za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia. Ustęp 4 stanowi natomiast, że wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust. 2 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych.

Zgodnie z § 2 ust. 1 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Według § 3 cytowanego rozporządzenia za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczanymi do okresów zatrudnienia. Natomiast § 4 ust. 1 rozporządzenia stanowi, że pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla

mężczyzn,

2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym, co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Jednocześnie przepis art. 1 § 2 rozporządzenia stanowi, że właściwi ministrowie, kierownicy urzędów centralnych oraz centralne związki spółdzielcze w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych ustalają w podległych i nadzorowanych zakładach pracy stanowiska pracy, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazach A i B.

Jak wynika z ustalonego stanu faktycznego wnioskodawca udowodnił staż pracy w warunkach szczególnych w wymiarze 15 lat, 11 miesięcy i 28 dni (niesporne 13 lat 7 miesięcy i 20 dni oraz udowodnione w niniejszym postępowaniu 2 lata 4 miesiące i 8 dni). Oznacza to, że spełnia on przesłankę 15-letniego stażu pracy w warunkach szczególnych. Pozostałe przesłanki nie były sporne. Zaskarżoną decyzję należało zatem zmienić i ustalić K. K. prawo do emerytury począwszy od dnia (...) roku, tj. od dnia złożenia wniosku o emeryturę.

W tym stanie rzeczy, na podstawie powołanych przepisów oraz art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.